

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
Agencia Națională de
Adminstrare Fiscală
Direcția Generală a Finanțelor
Publice a județului Bihor

Str. Dimitrie Cantemir nr. 2b
Z
Tel : 0259 433 050
Fax : 0259 433 055

DECIZIA Nr. din2010
privind soluționarea contestației formulate de
Persoana fizică X din Z
înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice Bihor
sub nr. Z

Direcția Generală a Finanțelor Publice Bihor a fost sesizată de Activitatea de Inspecție Fiscală Bihor prin adresa nr. Z cu privire la contestația formulată de persoana fizică X din Z, împotriva Deciziei de impunere nr. Z privind taxa pe valoarea adăugată și alte obligații fiscale stabilite de inspecția fiscală la persoane fizice care realizează venituri impozabile din activități economice nedeclarate organelor fiscale și a Raportului de inspecție fiscală nr. Z.

Obiectul contestației îl constituie măsurile dispuse de organele de inspecție fiscală ale Activității de Inspecție Fiscală prin Decizia de impunere nr. Z emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr. Z, privind plata la bugetul de stat a sumei totale de Z lei, reprezentând:

- Z lei - taxă pe valoarea adăugată;
- Z lei - majorări de întârziere aferente.

Contestația a fost depusă în termenul legal prevăzut de art. 207(1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/ 2003 privind Codul de procedura fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, la registratura generală a Direcției Generale a Finanțelor Publice Bihor sub nr. Z fiind repartizată Activității de Inspecție Fiscală spre întocmirea dosarului și a referatului cu propuneri de soluționare.

Procedura fiind îndeplinită Direcția Generală a Finanțelor Publice Bihor este investită să soluționeze pe fond contestația depusă conform art. 209(1) lit. a) din Codul de procedură fiscală.

I. Prin contestația formulată împotriva Deciziei de impunere nr. Z și a Raportului de inspecție fiscală nr. Z, întocmite de organele de inspecție fiscală ale Activității de Inspecție Fiscală Bihor, persoana fizică X din Z aduce următoarele argumente:

- invocă nulitatea absolută a tuturor actelor emise și implicit a titlurilor de creanță contestate, întrucât acestea conțin evidențe și sume ca urmare a unor tranzacții care nu puteau fi încadrate de organul fiscal între cele pentru care este necesară taxarea pe valoarea adăugată la data vânzării acestora, ele fiind exclusiv terenuri situate în extravilan neconstruibile sau având calificarea de terenuri agricole în intravilan tot neconstruibile, pe de o parte, iar pe de altă parte construcția (singura) vândută era una personală a soților, nefinalizată și vândută în roșu care nu ar intra la cele pentru care legea prevede taxarea TVA și înregistrarea ca plătitor de TVA;

- sustine că terenurile tranzacționate nu sunt terenuri construibile, construcția vândută era construcție personală și că organele fiscale au impozitat terenul donat de către contribuabil, donația (efectuată prin act autentic notarial) fiind încadrată și aceasta între operațiunile taxabile deși nu este o tranzacție pentru care s-au încasat bani (preț) și nu poate purta obligativitatea taxării TVA, fapt pentru care consideră că decizia de impunere conține o bază de impozitare eronat stabilită și sume taxate în plus, ca urmare se impune constatarea nulității actelor administrative fiscale în ansamblu și ca titluri de creanță, anexând în sensul acesta copii după adevărințele nr. Z și nr. Z emise de Primăria comunei Z și după extrase de carte funciară;

- menționează că înregistrarea ca plătitor de taxă pe valoarea adăugată s-a făcut de către organele de inspecție fiscală cu rea credință și că au aplicat înainte de a se publica în Monitorul Oficial dispozițiile prevăzute în Codul fiscal, dispoziții pe care contribuabilul le consideră aplicabile începând cu data de2010 și care fac referire la articolul 127;

- organul fiscal a avansat ideea că a vândut în scop comercial diverse terenuri, mai exact a desfășurat activități cu caracter economic și de continuitate, nu ocazional, terenuri care deși erau agricole sau neconstruibile ar fi trebuit să fie taxate, că în acest sens s-a sustras de la înregistrarea și plata taxei pe valoarea adăugată și că în această calitate a efectuat acte de comerț cu caracter de continuitate conform prevederilor art. 126 și art. 127 din Legea nr 571/ 2003 privind Codul fiscal fără a se înregistra ca plătitor de taxa pe valoarea adăugată în perioada 2008 – 2009;

- consideră că în ce privește caracterul de continuitate al vânzărilor de imobile acesta trebuie dovedit pentru ca este în discuție o perioadă anterioară anului 2010 când au intervenit modificări legislative, această deducție nu este dovedită nicăieri și nici nu este motivată în actele de control, arătând că nu s-a sustras de la înregistrarea ca plătitor de taxă pe valoarea adăugată, ci activitatea sa nu este taxabilă, motiv pentru care nu și-a păstrat nici documentele necesare;

- susține că vânzările efectuate au caracter civil potrivit definirii termenilor din legea specială (Codul comercial) aplicabil pentru că de la momentul apariției Codului fiscal și până la data de2009 nu a existat în cuprinsul acestui act normativ vreo prevedere care să califice vânzarea bunurilor imobile în sfera activităților economice sau care să califice existența unor activități economice pornind de la numărul de vânzări de imobile efectuate de o persoană, în situația dată dreptul de interpretare a textelor legale de către organele de inspecție fiscală nefiind aleatoriu și nelimitat;

- arată că începând din 2010 art. 127 din Codul fiscal a suferit o modificare prin introducerea aliniatului (2) ind.1, potrivit căruia "situațiile în care persoanele fizice care efectuează livrări de bunuri imobile devin persoane impozabile sunt explicitate prin norme", reglementări care se aplică pentru situațiile începând cu2010 și nu celor efectuate în anii 2007 – 2009, perioadă aferentă căreia s-a stabilit în sarcina sa obligația de înregistrare în scopuri de TVA și de plată retroactivă a taxei pe valoarea adăugată.

În concluzie, solicită admiterea contestației și anularea Deciziei de impunere nr. Z și a Raportului de inspecție fiscală nr. Z.

II. Prin Decizia de impunere nr. Z emisă în baza constatărilor din Raportul de inspecție fiscală nr. Z, organele de inspecție fiscală din cadrul Activității de Inspecție Fiscală Bihor au constatat următoarele:

În vederea efectuării inspecției fiscale privind taxa pe valoarea adăugată, organele de control au întocmit adrese prin care au solicitat notarilor publici furnizarea contractelor de vânzare - cumpărare încheiate de persoana fizică X pe perioada2005 -2009, iar în urma răspunsurilor primite de la notari a rezultat că acesta a vândut mai multe bunuri imobile (terenuri și o construcție) împreună cu soția A, iar în unele cazuri și cu B, respectiv cu C.

La sfârșitul lunii 2007 cifra de afaceri realizată de persoana fizică X din tranzacții imobiliare a fost în sumă de Z lei, depășind astfel plafonul de scutire de 118.300 lei, echivalentul a 35.000 euro x 3,38 lei - cursul euro comunicat de BNR la data aderării României la Uniunea Europeană, prevăzut de art. 152 alin.(1) din Legea nr. 571/ 2003 privind Codul fiscal, fără a solicita organului fiscal înregistrarea în scopuri de TVA, fiind considerat plătitor de TVA începând cu prima zi a lunii următoare celei în care contribuabilul ar fi trebuit să solicite înregistrarea în scopuri de TVA, respectiv din data de2007, conform articolului 153 alin.(1) lit. b) din Legea 571/ 2003 privind Codul Fiscal.

Astfel, conform anexei de calcul întocmită de către organele de inspecție fiscală pe perioada verificată2005 –2009, persoana fizică X a efectuat operațiuni de vânzare - cumpărare de bunuri imobile

pe bază de contracte încheiate în calitate de vânzător împreună cu alte persoane fizice, din care partea ce îi revine contribuabilului a fost în sumă totală de Z lei, pentru care nu a justificat cu documente scutirea de taxa pe valoarea adăugată și prin urmare acesta avea obligația de a colecta, respectiv de a plăti taxa pe valoarea adăugată aferentă în sumă de Z lei.

Pentru neplata la termenele de scadență a taxei pe valoarea adăugată în sumă totală de Z lei, au calculat majorări de întârziere în sumă de Z lei pe perioada2007 –2010.

III. Având în vedere cele constatate de organele de inspecție fiscală, motivele invocate de contestator, precum și documentele aflate la dosarul cauzei se rețin următoarele:

Persoana fizică X are domiciliul în Z, str. Z nr. Z, bl. Z, ap. Z și CNP Z.

1. Direcția Generală a Finanțelor Publice Bihor este investită să se pronunțe dacă persoana fizică X datorează bugetului de stat obligații fiscale în sumă totală de Z lei reprezentând taxă pe valoarea adăugată și majorări de întârziere stabilite de organele de inspecție fiscală, în condițiile în care acesta nu s-a înregistrat în scopuri de TVA la depășirea plafonului de scutire pentru activitatea de vânzări de bunuri imobile desfășurată.

În fapt, persoana fizică X din Z a efectuat în perioada2005 -2009 operațiuni de vânzări - cumpărări de bunuri imobile, însă nu a solicitat organului fiscal înregistrarea ca plătitor de taxa pe valoarea adăugată la depășirea plafonului de aplicare a regimului special de scutire în luna 2007 și nu a colectat și plătit la bugetul de stat taxa pe valoarea adăugată în sumă de Z lei aferentă tranzacțiilor în valoare totală de Z lei, efectuate după data la care trebuia să devină plătitor de taxă pe valoarea adăugată, respectiv pe perioada2007 -2009.

În drept, cauza își găsește soluționarea în prevederile art. 126 alin.(1), art. 127 alin.(1) și (2) și art. 128 alin.(1) din Legea nr. 571/ 2003 privind Codul fiscal, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care precizează:

"Art. 126. - Operațiuni impozabile. (1) Din punct de vedere al taxei sunt operațiuni impozabile în România cele care îndeplinesc cumulativ următoarele condiții:

a) operațiunile care, în sensul art. 128 - 130, constituie sau sunt asimilate cu o livrare de bunuri sau o prestare de servicii, în sfera taxei, efectuate cu plată;

b) locul de livrare a bunurilor sau de prestare a serviciilor este considerat a fi în România, în conformitate cu prevederile art. 132 și 133;

c) livrarea bunurilor sau prestarea serviciilor este realizată de o persoană impozabilă, astfel cum este definită la art. 127 alin.(1), acționând ca atare;

d) livrarea bunurilor sau prestarea serviciilor să rezulte din una dintre activitățile economice prevăzute la art. 127 alin.(2);

[...]

Art. 127. - (1) Este considerată persoana impozabilă orice persoană care desfășoară, de o manieră independentă și indiferent de loc, activități economice de natura celor prevăzute la alin.(2), oricare ar fi scopul sau rezultatul acestei activități.

(2) În sensul prezentului titlu, activitățile economice cuprind activitățile producătorilor comercianților sau prestatorilor de servicii, inclusiv activitățile extractive, agricole și activitățile profesiilor libere sau asimilate acestora. De asemenea, constituie activitate economică exploatarea bunurilor corporale sau necorporale în scopul obținerii de venituri cu caracter de continuitate.

[...]

Art. 128. - (1) Este considerată livrare de bunuri transferul dreptului de a dispune de bunuri ca și un proprietar."

Potrivit prevederilor legale de mai sus, operațiunile care constituie livrări de bunuri efectuate în România de către persoane impozabile, adică persoane ce desfășoară în mod independent activități economice de natura tranzacțiilor desfășurate de comercianți, indiferent de scopul și rezultatul acestora, în cazul de față activitatea comercială desfășurată fiind cea de vânzări imobiliare, se cuprind în sfera de aplicare a taxei pe valoarea adăugată, fiind operațiuni impozabile din punct de vedere al taxei pe valoarea adăugată.

Mai mult, operațiunile desfășurate de către persoana fizică constituie livrări de bunuri, deoarece în baza contractelor de vânzare - cumpărare derulate s-a realizat transferul dreptului de proprietate asupra bunurilor imobiliare de la proprietar către o altă persoană.

De precizat este faptul că, petentul nu poate beneficia de aplicarea prevederilor art. 141 alin.(2) lit. f) din Legea nr. 571/ 2003 privind Codul fiscal referitoare la scutirea de taxa pe valoarea adăugată a livrărilor de terenuri, altele decât terenurile construibile, întrucât cu ocazia inspecției fiscale acesta nu a prezentat pentru niciunul dintre terenurile tranzacționate certificatul de urbanism din care să rezulte calificarea terenurilor drept neconstruibile sau având alte destinații.

În acest sens, la art. 141 alin.(2) lit. f) din Legea nr. 571/ 2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, unde se arată că:

"Art. 141. - (2) Următoarele operațiuni sunt, de asemenea, scutite de taxă:

[...]

f) livrarea de către orice persoana a unei construcții, a unei părți a acesteia și a terenului pe care este construită, precum și a oricărui alt teren. Prin excepție, scutirea nu se aplică pentru livrarea unei construcții noi, a unei părți a acesteia sau a unui teren construibil, dacă este efectuată de o persoană impozabilă care și-a exercitat ori ar fi avut dreptul să-și exercite dreptul de deducere total sau parțial a taxei pentru achiziția, transformarea sau construirea unui astfel de imobil. În sensul prezentului articol, se definesc următoarele:

1. teren construibil reprezintă orice teren amenajat sau neamenajat, pe care se pot executa construcții, conform legislației în vigoare;

[...]

3. livrarea unei construcții noi sau a unei părți din aceasta înseamnă livrarea efectuată cel târziu până la data de 31 decembrie a anului următor anului primei ocupări ori utilizări a construcției sau a unei părți a acesteia, după caz, în urma transformării;”, completate cu cele ale pct. 37 alin.(6) din Normele metodologice de aplicare, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/ 2004, cu modificările și completările ulterioare, unde se menționează că:

“37.(6) În aplicarea art. 141 alin.(2) lit. f) din Codul fiscal, **calificarea unui teren drept teren construibil sau teren cu altă destinație, la momentul vânzării sale de către proprietar, rezultă din certificatul de urbanism.**”

Prin urmare, deoarece petentul nu a făcut dovada cu certificate de urbanism, documente prevăzute de Codul Fiscal pentru justificarea calificării terenurilor ca și construibile sau neconstruibile, că terenurile tranzacționate se încadrează în categoria celor scutite de taxa pe valoarea adăugată, din cercetările efectuate de organele de inspecție fiscală și pe baza informațiilor de la primăriile locale reținându-se că suprafețele în cauză sunt situate atât în intravilan, cât și în extravilan, unele fiind parcelate sau în apropierea unor clădiri, pentru operațiunile de vânzări de terenuri acesta avea obligația de a colecta și plăti taxa pe valoarea adăugată.

În speță, sunt aplicabile și prevederile art. 152 alin.(1) și (6) și art. 153 alin.(1) lit. b) din Legea nr. 571/ 2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, unde se precizează:

“Art. 152. - (1) Persoana impozabilă stabilită în România, a cărei cifră de afaceri anuală, declarată sau realizată, este inferioară plafonului de 35.000 euro, al cărui echivalent în lei se stabilește la cursul de schimb comunicat de Banca Națională a României la data aderării și se rotunjește la următoarea mie, poate solicita scutirea de taxă, numită în continuare regim special de scutire, pentru operațiunile prevăzute la art.

126 alin.(1), cu excepția livrărilor intracomunitare de mijloace de transport noi, scutite conform art. 143 alin.(2) lit. b).

[...]

(6) Persoana impozabilă care aplică regimul special de scutire și a cărei cifră de afaceri, prevăzută la alin.(2), este mai mare sau egală cu plafonul de scutire în decursul unui an calendaristic, trebuie să solicite înregistrarea în scopuri de TVA, conform art. 153, în termen de 10 zile de la data atingerii sau depășirii plafonului. Data atingerii sau depășirii plafonului se consideră a fi prima zi a lunii calendaristice următoare celei în care plafonul a fost atins sau depășit. Regimul special de scutire se aplică până la data înregistrării în scopuri de TVA, conform art. 153. Dacă persoana impozabilă respectivă nu solicită sau solicită înregistrarea cu întârziere, **organele fiscale competente au dreptul să stabilească obligații privind taxa de plată și accesoriile aferente**, de la data la care ar fi trebuit să fie înregistrat în scopuri de taxă, conform art. 153.

[...]

Art. 153. - (1) Persoana impozabilă care este stabilită în România, conform art. 125¹ alin.(2) lit. b), și realizează sau intenționează să realizeze o activitate economică ce implică operațiuni taxabile și/ sau scutite de taxa pe valoarea adăugată cu drept de deducere trebuie să solicite înregistrarea în scopuri de TVA la organul fiscal competent, după cum urmează:

[...]

b) dacă în cursul unui an calendaristic atinge sau depășește plafonul de scutire prevăzut la art. 152 alin.(1), în termen de 10 zile de la sfârșitul lunii în care a atins sau depășit acest plafon.", coroborate cu dispozițiile pct. 62 alin. (2) lit. a) din Normele metodologice de aplicare a acestora, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/ 2004, unde se specifică:

“(2) În sensul art. 152 alin. (6) din Codul fiscal, în cazul în care persoana impozabilă a atins sau depășit plafonul de scutire și nu a solicitat înregistrarea conform art. 153 din Codul fiscal, în termenul prevăzut de lege, organele fiscale competente vor proceda după cum urmează:

a) în cazul în care nerespectarea prevederilor legale este identificată de organele fiscale competente înainte de înregistrarea persoanei impozabile în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal, acestea vor solicita plata taxei pe care persoana impozabilă ar fi datorat-o dacă ar fi fost înregistrată normal în scopuri de taxă conform art. 153 din Codul fiscal, pe perioada cuprinsă între data la care persoana respectivă ar fi fost înregistrată în scopuri de taxă dacă ar fi solicitat în termenul prevăzut de lege înregistrarea și data identificării

nerespectării prevederilor legale. Totodată organele de control vor înregistra din oficiu aceste persoane în scopuri de taxa conform art. 153 alin. (7) din Codul fiscal; [...].”

Ca atare, la sfârșitul lunii 2007 contribuabilul depășind plafonul de scutire prin încasări în sumă de Z lei, acesta avea obligația de a solicita înregistrarea în scopuri de TVA la organul fiscal în termen de 10 zile de la data depășirii plafonului, considerată a fi prima zi a lunii 2007, urmând să dețină calitatea de plătitor de taxă începând cu luna calendaristică următoare, respectiv de la2007.

Așadar, întrucât contestatorul nu și-a îndeplinit obligația de a se înregistra în scopuri de taxă pe valoarea adăugată și privind evidența operațiunilor și plata taxei datorate, organele de inspecție fiscală au procedat la calcularea taxei pe valoarea adăugată pe care acesta avea obligația să o plătească începând cu data de la care trebuia să devină plătitor de taxă pe valoarea adăugată, obligație neîndeplinită de către acesta.

Referitor la susținerile din contestație că terenurile tranzacționate erau încadrate de autorități ca agricole la data vânzării acestora, anexând în acest sens extrase de carte de funciară și adeverințe eliberate de primăriile locale, precizăm că acestea nu pot fi luate în considerare, deoarece pe de o parte faptul că terenurile sunt agricole nu înseamnă că acestea nu pot fi și construibile, iar pe de altă parte documentul prevăzut în mod expres și neechivoc de Codul fiscal și normele sale de aplicare pentru dovedirea regimului terenurilor este certificatul de urbanism, care nu a fost prezentat pentru niciunul dintre terenurile tranzacționate, nici în timpul inspecției fiscale și nici ulterior, până la soluționarea contestației, în condițiile în care potrivit dispozițiilor art. 1 alin.(3) din Legea nr. 571/ 2003 privind Codul fiscal, în materie fiscală acesta prevalează asupra oricăror prevederi din alte acte normative.

În acest sens, sunt aplicabile și prevederile art. 29 alin. (1) și art. 31 lit. a) din Legea nr. 350/ 2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, unde se specifică:

„Art. 29. - (1) Certificatul de urbanism este actul de informare cu caracter obligatoriu prin care autoritatea administrației publice județene sau locale face cunoscute regimul juridic, economic și tehnic al imobilelor și condițiile necesare în vederea realizării unor investiții, tranzacții imobiliare ori a altor operațiuni imobiliare, potrivit legii.

[...]

Art. 31. - Certificatul de urbanism cuprinde următoarele elemente privind:

a) regimul juridic al imobilului - dreptul de proprietate asupra imobilului și servituțile de utilitate publică care grevează asupra acestuia;

situarea imobilului - teren și/ sau construcțiile aferente - în intravilan sau în extravilan; prevederi ale documentațiilor de urbanism care instituie un regim special asupra imobilului – zone protejate, interdicții definitive sau temporare de construire – dacă acesta este înscris în Lista cuprinzând monumentele istorice din România și asupra căruia, în cazul vânzării, este necesară exercitarea dreptului de preempțiune a statului potrivit legii, precum și altele prevăzute de lege.”

Totodată, de menționat este și faptul că veniturile din vânzarea unei construcții noi, nefinalizate, în luna 2008, se cuprind în baza impozabilă după depășirea plafonului de scutire, neputând fi analizate separat tranzacțiile cu terenuri față de cele cu imobile noi construite, de altfel începând cu2008 persoanele impozabile care efectuează livrări de construcții noi, părți din acestea sau terenuri construibile nu mai pot beneficia de scutire de taxă, art. 141 alin. (2) lit.f) din Codul fiscal fiind modificat în acest sens, iar pentru donația făcută către Primăria municipiului Z în 2007 nu s-a stabilit TVA, așa cum incorect susține contestatorul, donația nefiind cuprinsă la operațiunile impozabile după cum reiese din tabelul de calcul inclus în raportul de inspecție fiscală.

Iar, în ceea ce privește afirmațiile că “au fost emise 2 decizii de impunere în locul uneia”, pentru aceleași tranzacții efectuate în comun și pentru sume încasate de către ambii soți, ca un singur preț, acestea nu se justifică, întrucât plătitor pentru TVA aferentă operațiunilor efectuate este fiecare persoană fizică, separat pentru partea din venituri care îi corespunde ca proprietar, în cotă de ½ din proprietatea comună a soților în lipsa altor specificații, cotă recunoscută și de către petent prin contestație ca fiind prezumată de Codul familiei.

Ca atare, argumentele invocate de contestator nu sunt în măsură să contrazică și nu pot înlătura obligația acestuia de a plăti TVA pentru activitatea desfășurată și nu modifică natura operațiunilor desfășurate și încadrarea vânzărilor de terenuri și a unei clădiri noi ca impozabile din punct de vedere al taxei pe valoarea adăugată, fiind activități comerciale de vânzare - cumpărare de bunuri imobile și prin urmare, fapte de comerț.

Iar, în legătură cu celelalte susțineri că pentru vânzările făcute organele de inspecție fiscală nu au dovedit caracterul de continuitate, acestea sunt afirmații teoretice și nu se susțin în realitate, în situația de față în care contestatorul pe parcursul perioadei verificate depășind plafonul de scutire, a efectuat în continuare vânzări - cumpărări de bunuri imobile și a obținut venituri din tranzacțiile realizate, în sprijinul acestei soluții fiind și dispozițiile pct. 3 alin.(1) din Normele metodologice date în aplicarea art. 127 din Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/ 2004, cu modificările și completările ulterioare,

aplicabile din2007 și nu de la data de2010 cum greșit susțineți în contestație, unde se menționează că:

“3.(1) În sensul art.127 alin.(2) din Codul fiscal, obținerea de venituri de către persoanele fizice din vânzarea locuințelor proprietate personală sau a altor bunuri care sunt folosite de către acestea pentru scopuri personale, nu va fi considerată activitate economică, cu excepția situațiilor în care se constată că activitatea respectivă este desfășurată în scopul obținerii de venituri cu caracter de continuitate în sensul art. 127 alin.(2) din Codul fiscal. [...]”

Pe cale de consecință, rezultă că organele de inspecție fiscală în mod legal au calculat în sarcina persoanei fizice X taxa pe valoarea adăugată de plată în sumă de Z lei pe perioada2007 -2009, prin întocmirea Deciziei de impunere nr. Z.

2. Referitor la majorările de întârziere în sumă de Z lei aferente taxei pe valoarea adăugată suplimentară în sumă de Z lei, precizăm că acestea rămân de plată în sarcina contestatorului, fiind calculate în baza prevederilor art. 119(1) și 120(1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/ 2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare și ale Legii nr. 210/ 2005 cu privire la stabilirea cotei majorărilor de întârziere datorate pentru neplata la termen a obligațiilor bugetare.

În acest sens, la art. 119(1) și art. 120(1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/ 2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se arată că:

"Art. 119. - (1) Pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată, se datorează după acest termen majorări de întârziere.

[...]

Art. 120. - (1) Majorările de întârziere se calculează pentru fiecare zi, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate inclusiv."

3. În ceea ce privește contestația formulată împotriva Dispoziției nr. Z privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală, menționăm că aceasta este de competența Activității de Inspecție Fiscală Bihor conform dispozițiilor art. 209 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/ 2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, unde se specifică:

“(2) Contestațiile formulate împotriva altor acte administrative fiscale se soluționează de către organele fiscale emitente.”

Față de cele reținute, în raport cu actele normative enunțate în cuprinsul deciziei și în temeiul art. 210(1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/ 2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se

DECIDE

Respingerea contestației formulată de persoana fizică X din Z, ca neîntemeiată pentru obligațiile fiscale în sumă totală de Z lei.

Prezenta decizie poate fi atacată la Tribunalul Bihor conform procedurii legale în termenul legal prevăzut de Legea contenciosului administrativ nr. 554/ 2004.

director coordonator

